

חתול ונמר

(אזרביג'ן)

אחרי הכפר האיכר חרש שדה. יחד עם השוורים יצא גם חתול מהבית. הוא הסתובב בקצה היער, רדף אחרי פרפרים, שיחק עם חרגולים.

מהיער יצא נמר. הוא ראה חתול בפעם ראשונה בחייו והשתומם מאוד.
"אחי" אמר "אתה כנראה מהשבט שלנו. אבל מדוע אתה קטן כל כך?"
החתול הערום עשה מראה של אומלל וענה "אך בן-דודי הנכבד, מלך החיות, אילו רק ידעת כמה קשה אני עובד, איך אני סובל לחיות אצל בני-אדם!"
"מי מעז לשעבד אתך ככה. תראה לי את האיש ואני אתדיין כבר אתו" אמר הנמר.
החתול הצביע על האיכר החורש בשדה.
ניגש הנמר אל האיכר וכעס עליו:
"הי, אדם! למה אתה מעניש ככה את בן השבט שלי? מה הוא אשם לך שתשעבד אותו עד שלא יוכל בכל לגדול? צא מולי, אאבק אתך למענו!"
"בבקשה" אמר האיכר "אבל לא הבאתי אתי לעבודה את הכוח שלי. השארתי אתו בבית. חכה רגע, אלך להביא אותו ואז נאבק."
"טוב" ענה הנמר "לך ואני מחכה כאן."

"ואם תרמה אותי ותברח? ואני ארוץ לשווא
להביא את הכוח שלי? לא, תן ואקשור אתך לעץ
עד שארוץ לכפר וכשאחזור נתחיל להתמודד."
"נו, טוב" הסכים הנמר.

האיכר קשר את הנמר לעץ בחבל חזק, ניכנס
ליער, שם חתך לו מקל בריא מעץ האלון, חזר אל
הנמר ואמר:

"הנה הכוח שלי" והתחיל להרביץ לנמר הקשור.
הנמר נהם ושאג אבל האיכר לא עזב עד שלא
הרביץ לו היטב בכל גופו, ואחר כך התיר אותו
ואמר:

"אל תתערב בעניינים לא שלך! לך עכשיו מכאן
וכשתרצה להתרברב אל תשכח להיזכר במכות
שקיבלת ממני."

הנמר, בקושי חי, ברח ליער. כשבדרך שוב ראה
את החתול, נאנח קשה ואמר לו:

"אתה גיבור, אחי, שהצלחת להגיע לגודל שלך
בשרות של החיה הזו."